

ב"ה

פרשת תרומה

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם
תרומה כה, ח.

המפתחות של בית המקדש - בידי הצעירים

[איתא בגמרא^{\[1\]}](#): "משחרב הבית בראשונה נתקבצו כתות כתות של פרחי כהונה ומפתחות ההיכל בידן, ועלו לגג ההיכל, ואמרו לפניו: רבנו של עולם, הואיל ולא זכינו להיות גזברין נאמנים, יהיו מפתחות מסורות לך, וזרקום כלפי מעלה, ויצתה כעין פיסת יד וקיבלתן מהם".

ונקודת הלימוד וההוראה מסיפור זה – שה"מפתחות" של בית המקדש של כלל ישראל ושל העולם כולו, נמצאים בידי הצעירים, "פרחי כהונה", דכיון שכאשר "זרקום (את המפתחות) כלפי מעלה", "יצתה כעין פיסת יד וקיבלתן מהם", מוכח, שמפתחות אלה היו אמנם המפתחות של בית המקדש שנמסרו בידם, ואילו היו זוכים להיות "גזברין נאמנים", היתה הברירה בידם להמשיך ולהחזיק בידם המפתחות של בית המקדש, ולא למוסרם לאף אחד (גם לא להקב"ה), ובמילא, היה בית המקדש נשאר בשלימותו!

...וביאור הענין בנוגע לבית המקדש הרוחני דכללות ישראל: "פרחי כהונה" - הם [\[2\]](#) בני הישיבות, ויושבי אוהל בכלל, שאין להם עסק כל כך עם גשמיות וחומריות העולם, עניני מסחר וכיוצא בזה, אלא עיקר התעסקותם היא בלימוד התורה ועניני קדושה בכלל, ענינים השייכים לבית המקדש.

...וכשמנתהגים באופן הראוי לתואר "פרחי כהונה" – אזי מוסרים בידם את ה"מפתחות" של בית המקדש: "מפתחות" – משמשות לפתיחת הדלתות וסגירתן, ועל זה ממונה ה"שוֹעֵר" שבידו מוסרים המפתחות, שתפקידו לפתוח את הדלתות ולהכניס את אלה שיכולים להכנס, ולסגור את הדלתות בפני אלה שאינם יכולים להכנס.

ובפשטות: אם מכניסים את כולם – אין צורך במפתח, כיון שיכולים להשאיר דלת פתוחה, ואם אין מכניסים אף אחד חס ושלום – שוב אין צורך במפתח, כיון שיכולים להשאיר את הדלת נעולה, או שיכולים לעשות ארבעה כתלים סתומים ללא דלתות כלל. וכיון שבבית המקדש יש דלת עם מפתח, כך שיכולים לפתוח את הדלת או לסוגרה... על כן צריך לומר, שיש כאלה שיכולים להכניסם לבית המקדש מיד, ויש כאלה שאי-אפשר להכניסם מיד.

...כדי להכנס לבית המקדש היה צורך בהכנה – להיות טהור. "לומדות", או שאר ענינים וכיוצא בזה – לא היתה נדרשת כדי להכנס לבית המקדש: הדבר היחיד שנדרש הוא ענין הטהרה.

וענין ה"טהרה" הוא – כמו שכתב הרמב"ם בסוף הלכות מקוואות... – "לְטַהֵר נפשו מטומאות הנפשות שהן מחשבות האֵן וְדַעוֹת הרעות. . . והביא נפשו במי הדעת טהור".

...זוהי איפוא ההכנה היחידה הדרושה כדי להכנס לבית המקדש – דעה ישרה ואמונה טהורה, אשר, לאמיתותו של דבר, הרי זה נמצא אצל כל בני ישראל שהם "מאמינים בני מאמינים"^[3], אלא, שצריכים להביא זאת מן ההעלם אל הגילוי, ואז נעשים ראויים להכנס לבית המקדש.

וכיון ש"המפתחות" של בית המקדש נמצאים בידיהם של "פרחי כהונה" – בני הישיבות – צריכים לידע שעליהם מוטלת כל האחריות בכל הקשור לכניסת בני ישראל לבית המקדש.

...אם רק ישנו יהודי, איש או אשה, נער או זקן, שאולי ראוי הוא להכנס לבית המקדש – צריכים ה"פרחי כהונה" להשתדל שהדלת של בית המקדש תהיה פתוחה לפניו, כך, שמצדם לא תהיה מניעה לכניסתו לבית המקדש, אלא, שכיון שהם אלה שפותחים את הדלתות, מוטלת עליהם האחריות להכין את הנכנסים שיהיו טהורים מ"דעות הרעות", להטבילם ב"מי הדעת טהור", ואז יוכלו להכנס לבית המקדש, ולהצטרף לכל אלה ש"עומדים צפופים ומשתחוים רווחים".

ומזה מובן שאותם "פרחי כהונה" אינם יכולים להסתגר בבית המקדש, ולומר "הנה מה טוב ומה נעים" .
 . ומה נוגע לנו הענינים המבלבלים שמחוץ לבית המקדש – דכיון שהמפתחות של בית המקדש נמסרו בידם,
הרי, כשיהודי טוען להקב"ה למה לא הכניסוהו לבית המקדש, מעבירים את הטענה לה"שוער" שמחזיק בידו
את המפתחות: למה לא פתחת את הדלת של בית המקדש בפני יהודי זה!?! . . .

ועד כדי כך גדולה האחריות המוטלת על ה"פרחי כהונה" – כאמור לעיל שאילו היתה הנהגתם כדבעי למהוי,
"גזברין נאמנים", היו הם נשארים בעלי-בתים על ה"מפתחות" של בית המקדש, ובמילא, לא היה אף אחד
יכול להכנס ולכבוש את בית המקדש.

קטע משיחת ח"י אלול, רשימת השומעים בלתי מוגה תו"מ ה'תשי"א ע' 313

^[1] תענית כט, א.

^[2] להעיר מרמב"ם סוף הלכות שמיטה ויובל: לא שבט לוי בלבד וכו'.

^[3] שבת צז, א.

פרויקט זו נוסד בימי השבעה לזכרון ולע"נ הרב גבריאל נח זוגתו רבקה הי"ד
- שלוחי כ"ק אדמו"ר במומבאי, אינדיא

נדפס ומופץ ע"י הרה"ת ר' שלמה לרר ומשפחתו שיחיו
שלמה נחמ"ה, צבייה זלאטע רייזל, שמואל, מנחם מענדל, ישראל אריה לייב, יוסף יצחק,
שניאור זלמן, חיה מושקא, אברהם דוד, אהרן, חנה